

בטחון שבועי

מתיקות דרך "ויגבה לבו בדרכי השם" במשנת נובהרדוק
מהגה"צ רבי יהודה מאנרל שליט"א מעיה"ת לייקווד יצ"ו

פרשת מקץ תשפ"ו

להודות ולהלל - א"א ליהדות לפני ששמים לב כמה

טוב יש

שתופס את רוב אנשי העולם שנותרו לך להרגיש שיש לך כ"כ הרבה קשיים! כי יצר לב האדם רע מנעוריו, וזהו אחד מהיצרים החמורים, האדם נולד עם ראייה שלילית, עד שזוכה לעקרו!

תדליק את האור ותראה! תכיר בגדלות שלך, במקום מה שהיצר הערמומי עובד כל הזמן להשכיח ממך את כל הדברים הטובים שיש בך ובחיך! אדם שהרויח מליון דולר, אם אינו יודע מזה, הוא יכול למות מרעב, וכל העושר לא יועיל לו מאומה. וכן לצד השני, אם אתה רואה את הטוב אז אפילו אם המצב שלך קשה, הוא באמת טוב! החזון איש זצ"ל אמר על מציאות זו, 'אין עצב למי שרואה אור האמת'. אם תזכה לראות אור האמת, תהיה שמח!!

חנוכה זה הזמן להאיר לעור יהודים

זיכוי הרבים אינו מתחיל בלהקים ישיבה שלימה או עזר מציון וכדומה - משהו ענק, אלא מתחילים בדברים קטנים, ולאט לאט יש סייעתא דשמיא. אם אתה מרגיש תועלת מה'בטחון שבועי', אז תוכל במעט מאד השתדלות, ליזכות עוד יהודים בחיזוקים הנפלאים של הרב מנדל שליט"א. תיגש לדפוס שקרוב לביתך, ותבקש ממנו לקבל את הגליונות מידי שבוע, והוא ידפיס לך, בשקלים בודדים, אפילו 15 עותקים, ותוכל לשים בכמה בתי כנסת באזורך 3 או 4 גליונות, עד שאנשים יכירו ויתחברו לדברים, וזכות הרבים תלוי בך!

מדליקים ומודים. ההדלקה הוא בעצם צורה של הודאה, כמו שידוע בדברי הרמב"ם (פרק ג' ה"ג מחנוכה) ימי שמחה והלל ומדליקין בהם נרות בערב על פתחי הבתים, משמע שהנרות שייכים ל'ימי שמחה והלל'.

הודאה כולל בתוכו 'מודה על האמת' לאותו ענין שאתה מודה עליו. כשהכל חשוך, אינך יכול לראות בכלל את הטוב שיש לך, כי אתה ממוקד (focused) בקשיים שלך, וזה מעוור את העיניים ואינך רואה שום טוב. וכמו בחושך אמיתי האדם מוגבל מאוד, הוא אינו יכול להסתובב ולראות, כך גם בחושך הזה, אינך נהנה מהעולם כלום, כי כל העולם הוא במצב של 'אפס' בעיניך!

וירא א-לקים את האור כי טוב הקב"ה ברא עולם יפה, וכמו שכתוב כן שמונה פעמים במעשה בראשית. אבל אתה חייב איזה אור להאיר את החושך כדי שתוכל לראות את כל הטוב הזה. טובים מאורות, הדבר הראשון הוא לראות שהם טובים, אח"כ מגיעים ל-שמחים בצאתם וששים בבואם, על ידי שמודים על האמת ומגיעים ליהדות. עכשיו אנו מבינים למה היום טוב של הודיה צריך אור!

אתה נושם ורואה, הולך ונהנהבעולם כל כך נפלא וחכם, אתה אוכל ובריא ונהנה מהאוכל הטעים! אנשים מתעלמים מכל הטובות האלה שיש לנו בעולמו של הבורא הגדול שלנו! אתה צריך לעבוד על הודיה כל שמונת ימי החנוכה, וכמה שתודה יותר, תהיה שמח יותר. תשתחרר מהשקר הגדול

שו"ת עם הרב שליט"א

שאלה: תודה לרב על הזמן שהוא נותן לענות על כל השאלות. השאלה שלי, לפי עמים יש דברים שמפריעים לי ביחס לבי עלי. כל פעם שמשוהו מפריע לי, אני נוטה לאכול הרבה מחמת ההתרגשות. וזה גלגל החזור, כי אני מרגיש אח"כ שהוא אשם על שאכלתי יותר מדי ועל הנלווה לכך. מה אני יכול לעשות?

תשובה: היסוד הראשון הוא, שאין לך להאשים אף אחד בעולם על שום דבר בחיך! אנשים בוגרים ומבינים אינם מא- שימים אף פעם. אני מכיר מישהו כאן מלייקווד שהיה בבית המשפט. אשה אחת צעקה עליו, וזה גרם ללחץ דם שלו לעלות, והוא תבע אותה למשפט!! אם אתה שואל אותי, האשה איננה אשמה על זה שהוא לא למד להשאר רגוע! בנובהר- דוק לימדו, שהכל רק בינך ובין הקב"ה. כל האנשים שמסביבך נמצאים רק כי השי"ת מנסה אותך.

כשמישהו 'מעצבן' אותך זה רק נסיון מן השמים לראות אם תכעס או לא. יש לי פתרון מזורז לצאת מכעס. תקח לעצמך זמן קצר כל יום שבו בשום אופן אתה לא כועס, לא משנה מה יקרה באותו זמן. אתה עושה כן לשלשים יום, וכך אתה לומד לשמוח! אבל העיקר, שאסור להאשים אחרים בעניינים שלך.

כשאתה מבין שכולם רק שלוחים מן השמים, אז אתה נהיה יותר שמח. וזה כמו השבטים הקדושים, שכשהיה להם צרות מהמושל במצרים, הם הבינו שבאמת זה לא קשור אליהם, ומיד האשימו רק את

כי נר מצוה ותורה אור

האור האמיתי הוא לדעת ברור ש'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד'. כשאתה יודע שכל הדברים המעיקים עליך הם באמת רק טוב בשבילך, זה שופך אור גדול על חייך. אלה שלא עובדים על אמור נה ובטחון הם באמת נמצאים בחושך. ואל תחשוב 'אני כבר יודע שהכל לטובה, כי בלי לעבוד על זה, זה נשאר בבחינת ידיעה בשכל לבד, אבל אתה לא חי את האמונה והבטחון. ועי' בפירוש המשניות להרמב"ם בסנהדרין פרק י', לאחר שכתב את ה-יג עיקרי אמונה, הוא מוסיף מילים מחירדות. וזו: 'להנה הארכת בדברים הרבה, ויצאתי מענין חבורי, אבל עשיתי זה לפי שראיתי בו תועלת באמונה, לפי שאספתי בו דברים מועילים מפוזרים מספרים גדולים. לכן דע אותם והצלח בהם וחזור עליהם פעמים רבות, והתבונן בהם התבוננות יפה ואם השיאך לכך, ותחשוב שהגיעו לך ענייני מפעם אחת או מעשרה, הרי השי'ת יודע שהשיאך על שקר. ולכן לא תמהר בקריאתו וכו' עכ"ל הרמב"ם ורואים שבענייני אמונה אי אפשר לה-תחבר לדברים בלי הרבה התבוננות, וקריאה של עשר פעמים לא שייך שיספיק!!

הכסיל בחשך הולך. הכסיל אינו הולך ישר, משום שאינו מדליק לעצמו את האור!! נרות חנוכה הם האור שלנו להאיר לנו את חשכת החיים. להכניס לנו את אור האמונה ואת אור התורה. הרי המנורה בבית המקדש היה כנגד תורה שבעל פה, ורק ע"י כח תושבע"פ זכו החשמונאים לנצח חכמת יוון, כמבואר בספרים. ובאמת כל פעם שיהודי לומד תורה, הוא מדליק לעצמו אור, כמו שכתוב 'כי נר מצוה ותורה אור'

להשכיחם תורתך

רק רוחניות יכול להכניס שמחה פנימית בלב האדם, ולכן כ"כ חשוב ללמוד תורה בהתמדה בחנוכה. אנחנו חייבים להדליק, מול החושך של יוון, את כל סוגי האור שיש לנו, והאור הגדול ביותר זה הרי התורה. נר גם מרמז על הנשמה, נר ד' נשמת אדם (משלי כ' כז). הנשימה הוא כולו רוחני, ורק רוחניות יכול להביא לאדם שמחה אמיתית. הרב דסלר זצ"ל אומר: (ספר הזכרון לבעל מכתב מאליהו, ח"ב עמוד קמ) וז"ל: ונעמיק נא קצת בדבר, מאין בא השמחה לאדם? לא סיי לוק השעבודים החיצוניים מביא לידי שמחה, אדרבא, השמחה היא המשחררת את האדם.... לשמחה אמיתית ושלמה בא האדם רק כשזוכה לאימות פנימי, בחינת נשמה. הנשמה עצמה היא השמחה, כי אין השמחה אלא ביטוי לשלימות. אור הנשמה היא הוויית השמיחה עצמה, ומובנו, החירות הגמורה מחסרון, עד כאן דבריו הנפלאים. גשמיות היא עם לכלוך של עוה"ז, כמו האדמה שהיא מלוכלכת, ולכן בזמן שמחתנו אנו קוראים בקהלת - הכל הבלים הכל הבל!

כשאתה רודף ומייסר את עצמך על מה שאתה לא מספיק, אל תהיה בטוח שזה באמת עבודת השם

עצמם, ואמרו 'מה זאת עשה א-לקים לנו'. ואז עשו חשבון הנפש, והגיעו למסקנה הנוראה. זהו הגדלות שהתורה מספרת עליהם! וכמעט הסיפור היחיד שיש לנו עליהם, כי זהו ה-א' וה-ת' של החיים! הקשר הפשוט והאמיתי עם השי"ת!

דוד המלך זכה עי"ז להיות רגל רביעי במרכבה, כשאמר 'א-לקים אמר לו קלל. הוא לא האשים את שמעי בן גרה, אלא ידע שהכל מהשם ית'. רואים כמה זהו היסוד הראשון ביידישקייט: ראה כל מה שמסביבך כשלוחים מהשם.

היו אצלי זוג שהרבה שנים לא נפקדו בבנים, והשלום בית שלהם ג"כ לא היה טוב. ברגע שהבינו שכל מה שקורה בבית הוא לא הבן זוג, אלא זה נסיון מהשם, והתאמצו לתקן את השלום, הם נפקדו בילד! הם למדו לראות את השי"ת בתוך הבן זוג. אם אתה מאשים, אז אתה לא מבין את הנסיון שהקב"ה נתן לך - לטובתך, כדי לתת לך אפשרות לצמוח לאדם גדול.

[נקודה נוספת, בקשר לעודף משקל ושאר דברים דומים שתופים לאנשים כ"כ את הראש, אדם צריך להתרגל שלא לתת "עודף משקל" לכל העניינים הגשמיים האלה. היצה"ר מנפח מאד, ותפי קידונו, להקטין את הדברים הדמיוניים האלה. זה עוזר לנו לעמוד בנסיון. מה הבעיה לאכול קצת יותר? לא יקרה לך כלום!! אל תתן לדברים הקטנים האלה לקלקל לך את החיים!]

הרבה ממה שהאדם אינו מרוצה ממצבו בעבודת השם, אינו אלא הטפשות הגדולה של קנאה וכבוד. זה הכל דמיון, וזה מונע ממנו את כל היופי האמיתי של התורה והמצוות [ואת ההנאה העצומה של דף גמרא!]. בובהרדוק עשו עבודה גדולה של בירור המידות, כדי לבדוק ולממש בכל הצער השקרי שאופף אותך. למשל, הכעס 'הקדוש' שלך על מה שאינך משיג ברוחניות, או על שאשתך או ילדיך אינם 'פרום' מספיק, או שאינם נחמדים מספיק, לפי הטעם שלך כלפי אני שים אחרים; זה רדיפה טפשית אחר הכבוד, וכולו שקר אחד גדול!!! אתה שוכח שאחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכוון לבו לאביו שבשמים'. ההצלחה אינה קשורה לעבודת השם, וכל מי שכואב על ההצלחה, יכול להיות בטוח שזה רק הכבוד "הקדוש" שלו שדוחף אותו! אתה לא אחראי על ההצלחות, רק עד כמה שידך מגעת. לא עליך המלאכה לגמור, תתמקד רק על מה חובתך לעשות שזה תלוי רק במה בכוך להשתדל, וזה לא נמדד כלל לפי ההישגים וההצלחות של אחרים! רק עד מקום שידו מגעת, באופן הכי טוב שאתה יכול. ואם אתה עדיין לא מרוצה, אחרי כל התפילות והמאמצים שלך, אז כנראה שיש לך בתוכך חתיכת 'יווני'! היוונים האמינו ב'כוחי ועוצם ידי', ולכן הם חושבים שאם אינך מצליח, אז אתה 'לא יוצלח', אבל אנחנו יודעים, שהכל בידי שמים, והתפקיד שלנו הוא רק להשתדל בשמחה, עד כמה שידנו מגעת!

בחנוכה, אנחנו חייבים להפטר סוף סוף מכל הכעס והתסכול שיש בנו, ונילחם בכל הכעסים השקריים. כל הביקורת הטפשית שאינה

ולחזור בתשובה, אבל חייבים גם, להתבונן על החלק הטוב, ולראות כמה כן התאמצתי לעשות את הטוב, וקל וחומר לדון את חבירו לכף זכות].

כשיש לך ענין שמעיק עליך, בין ברוחניות, בין בגשמיות, חס ושלום, אז אתה בחושך, אבל כשאתה זוכה לפתוח שער הבטחון, אז אתה מאיר את כל המצב. החושך הכי גרוע בדורנו, הוא העיוות במאמר חז"ל 'מאוד מאוד הוה שפל רוח' שלוקחים כמצוה לדון את עצמו לכף חובה ח"ו, וזה עוצר את כל עבודת השם. אנחנו חייבים יותר לחשוב על 'כל א' וא' חייב לומר - בשבילי נברא העולם', עם כל החטאים שלו, הוא חייב לדעת חשיבותו, בעצם זה שהוא צלם א-לקים, ועם כל מה שהוא כן זוכה לעבוד את השי"ת.

נגמרת על עצמך ועל זולתך. תשכיל לראות את האמת, ולא את המינהג השולט עליך. תן לעצמך ולאחרים לחיות, גם אתה וגם הוא, רק אנשים קטנים, והעיקר שעושים את הקצת שבידינו. מהביקורת, בדרך כלל לא יוצא תועלת אמיתית, ואדרבא, הוא רק מייאש את האדם. [זה לא פוטר אותנו מחשבון הנפש, אלא להשים את הדגש על החיובי. ואף שגדולי ישראל מהדור הקודם היו עובדים עם הרבה ביקורת, אבל הם היו חזקים ובריאים בנפשם וידעו להכיל את הביקורת יחד עם השמחה על ההצלחות, כידוע המכתב של המשגיח רבי יחזקאל לוונישטיין זצ"ל שגם ברוחניות חייבם לשמוח בחלקו, ואילו בדור שלנו, הדגש על השלילי שובר אותנו, ואז מתייאשים ומאבדים את הכל. לכן, כששמים לב שמהו לא בסדר, חייבים להתמודדות

ימי הלל והוראה

של השי"ת. לכן, כמה זה מתאים שדוד הגיע להיות 'נעים זמירות ישראל', כי זהו האדם האמיתי! כשהחשמונאים הלכו למלחמה, הם הלכו עם מי כמוך באלים ה' - מכבי - כי הם הבינו שייסוד כל ההצלחה הוא ההודיה לפני ה'. גם יהושפט, כשהיה מלחמה, הוא לא הלך להלחם, אלא שר שירה. ובאמת הוא היה ידוע ומיוחד בגדלות האדם, כמו שנאמר עליו (דברי הימים ב' יז-יז) 'ויגבה לבו בדרכי השם'! זהו גדלות האדם אמיתית, כשהוא יודע שכל מה שיש לו, הכל מהשי"ת, אז הוא גדול כי הוא ביטל את עצמו לה'.

כל יום טוב הוא כדי להודות ואומרים בו הלל, מה מיוחד בחנוכה שהרמב"ם הפליג לכתוב עליו 'מצוות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאד? ויש לפרש כי חנוכה הוא חג שנוצר בידי אדם, על ידי כח התורה שבע"פ. והרי אמרו חז"ל חביבין דברי סופרים יותר מיינה של תורה. ויש להוסיף, שכיון שזה יצירת חז"ל וכלל ישראל, הרי רוצה אדם בקב שלו, ולכן מצוה חביבה היא במיוחד. ובאמת על כל דברי סופרים אחז"ל חביבין דברי סופרים יותר מיינה של תורה. ויש להוסיף, שגם להקב"ה יש כביכול נחת רוח מזה שהשתמשו בכח הצלם א-לקים שלנו וכח התורה, להיות דומה להשי"ת, לייצר חג חדש.

פרת א-לקים ליפת

יש נקודה מעניינת בנוגע ליפת, שלכאורה השקיע יחד עם שם בצניעות, א"כ איך זה שצאצאיו יהיו יוונים שהיו ההיפך מצניעות, לטפח את ענייני הגוף, במקום להצניעו? ונראה שהתשובה פשוטה. השם 'יפת' הוא ענין של מה שהחובות הלבבות קורא 'להתייפות לפני בני אדם'! (שער ייחוד המעשה פדק ד') יפת, שהשתתף עם שם לכבד את אביהם, יתכן שעיקר כוונתו היתי להתייפות לפני שם, [אשר לכן השכר שלו היה גשמי בלבד, שיזכה לקבורה במלחמת גוג ומגוג]. וממילא, יוון המשיך את דרך אביו ביתר שאת, לפתח ענייני הגוף, שע"ז נאמר 'שקר החן והבל היופי'.

חנוכה הוא הזמן שכת התורה, שכולו פנימיות, וחיבור אמיתי עם הקב"ה ותורתו (שזה השורש של ההודאה), התגבר על החצוניות של יון שגרם להם דוקא לטמאות כל השמנים, כדי לרוקן את הפנימיות והטהרה של עבודת השם, והחשמונאים מסרו נפש שיהיה דוקא בטהרה [ובלי קולות של טומאה הותרה בציבור]. שכשהכוונות אינן טהורות האדם נמשך לחיצוניות עד שמאבד את כל הצניעות והיופי הפנימי. נשתדל בחנוכה שההודאה שלנו תהיה עם פנימיות כמה שאפשר.

מה בצע בדמי ברדתי אל שחרת, היוודך עפר? רהיגיד אמיתך?

דוד המלך מלמד אותנו בזה, שעיקר החסרון במיתתה הוא שכבר אי אפשר להודות לה! וזהו המזמור של חנוכה, שהוא היום טוב של גדלות האדם. וכיון שזהו כל מטרת החיים, כמה זה מתאים שהיו"ט של גדלות האדם [בכח התורה], יהיה מיוסד דוקא על הלל והודאה. זכור! אם אתה לא במצב של הודאה אז חסר בכל ה'אדם' שלך! וזהו הסיבה שאנשים סובלים כל כך, במריבות קטנות וגדולות - כי הם לא חיים עם הטבע האמיתי שלהם, שהוא להיות כל הזמן במצב של שמחה והודיה! ממילא הם לא מרוצים מעצמם, וממילא יש להם טענות על כל העולם! כשהחיים שלהם אינו מוצא חן בעייהם, במקום להבין שרק הם אחראים לחיות טוב את חייהם כפי מה שה' ברא אותם, הם מחפשים להאשים אחרים. (ועי' ב'שאלות ותשובות עם הרב' שהובא מענין זה).

לפי מה שנתבאר שהטבע האמיתי של האדם הוא ההודיה להשם, נוכל להבין מה שרואים בחז"ל, שדוד המלך קיבל את שבעים שנותיו מאדם הראשון, שהיה בו שלימות מיוחדת, כי הוא היה יציר כפיו

יוסף הצדיק - איך נתגבר על היצר

ספר משלי מלא מאזהרות נגד היצה"ר. ובסוף משלי הפסוק אומר - רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה. ויש לפרש בשני אופי-

נים. א. העצה הטובה ביותר נגד היצה"ר הוא דביקות בתורה. מתיקות גמרא רש"י ותוס' וכו' חזקה כ"כ עד שזה מטביע ומשכיח כל תאוה זרה. בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין. ב. אבי מורי, הצדיק רבי נחמן מאנדל זצ"ל היה שר פסוק זה רבות בנות כו' ואת עלית וכו' בקול רם בליל שבת. הבנתי שזה היה כדי לתת שבח לאשתו ושתרגיש חשיבותה. אבל נראה להוסיף עוד כוונה. שלמה המלך מסיים משלי עם עוד עצה נגד היצה"ר. תראה את אשתך, מעולה יותר מכל אשה אחרת! בנובהרדוק אמרו כך: היסוד של היצה"ר הוא 'מים גנובים ימ' תקו' (משלי ט' י"ז). הוא מפתה אותך שמה שאסור לך הוא מתוק יותר ממה שיש לך. והתשובה לטענותיו הוא בטחון!! דע לך בלי ספק שמה שיש לך הוא המתוק ביותר בשבילך!! תכנים לראשך שוב ושוב - זאת עלית על כולנה!

[יהודי חשוב אמר פעם לאשתו, כששאלה אותו למה הוא טרוד - "כי אני מנסה לחשוב, באיזה זכות זכיתי לכזו אשה מיוחדת ונפלאה"! אח"כ הוא שאל אם היא האמינה לו שעל זה חשב. היא ענתה: "זה לא

משנה, נהניתי לשמוע את זה גם כן!"] ועי' לשונו הנפלא של החינוך (מצוה תקפ"ב) בביאור המצוה של 'שנה ראשונה' גזר עלינו, העם אשר בחר להיות נקרא על שמו, שנשב עם האשה המיוחדת לנו... שנה שלימה מעת שנשא אותה כדי להרגיל הטבע עמה, ולהדביק הרצון אצלה ולהתרגל לכל פעלה בלב, עד שיבא אצל הטבע כל מעשה אשה אחרת וכל עניינה דרך זרות. כי כל טבע, ברוב, יבקש ויאהב מה שרגיל בו, ומתוך כך ירחיק האדם דרכו מאשה זרה... ויהיה העולם מעלה חן לפני בוראו, עכ"ל. (נ.ב. כדאי גם לאשה להסתכל על בעלה באופן זה. ועי' רמב"ם (פט"ו מהלכות אישות הלכה כ') וז"ל וכן צוו חכמים על האשה שתהיה מכבדת את בעלה יותר מדאי, ויהיה לו עליה מורא, ותעשה כל מעשיה על פיו, ויהיה בעיניה כמו שר או מלך, ומהלכת בתאוות לבו ומרחקת כל מה שישנא. וזהו דרך בנות ישראל הקדושים והטהורים בזווג ובדרכים אלו יהיה ישובן נאה ומשובח. עכ"ל הטהור).

על נובהרדוק בשנות האימה של מלחמת העולם הראשונה

*בשנת ו'תרע"ד הארץ היה פחד עצום באירופה. הכל נסגר. אבל הסבא מנובהרדוק המשיך ועוד פרסם שהוא מקבל עוד בחרים בשיבות שלו! חרדת אדם יתן מוקש (משלי כ"ט כ"ה) הדבר היחיד שהוא מוקש זהו החרדה. רבי איסר זלמן מלצר זצוק"ל אמר על הסבא שהוא היה גדול הדור בבטחון, הוא לא פחד מפצצות (באמבעס) ולא מחיילים רוסים. הוא המשיך את חייו בלי פחד. אפילו למקוה המשיך ללכת. כל חייו היה חטיבה אחת של אין עוד מלבדו.

*כשכולם היו בפחד ואימה, הוא הלך בשמחה והמשיך לבנות ישיבות. פעם אחד מתלמידיו אמר לו שיש מודעות ברחובות שכל בחור שלא יתגייס לצבא הרוסי, ייהרג באמצע הרחוב. הוא ענה להם: "מי אמר לכם לקרוא מודעות"?

*מי שבאמת יש לו את הקב"ה בראשו יש לו הנהגה אחרת של השגחה לגמרי וחי עם ניסים תמידיים. הסבא עצמו היה באמצע לעשות קידוש כשהיה פחד פתאומי של מלחמה. כולם נשכבו על הרצפה, אבל הוא המשיך לעמוד עם הגביע בלי שיישפך ממנו אפילו טיפה אחת! איך הגיע לזה? - הוא עשה בחייו אלפי "פרטים" (היינו מעשים יוצאי דופן כדי לחנך א"ע לבטל אימת הציבור וכדומה). עד שביטל כל פחד מלבו לגמרי.

*אני מכיר משפחה שהתייעצו עם בעל בטחון גדול כשקבלו מכתב אזהרה מהבנק שייקח להם את הבית כי לא שלמו את המשכנתא. הוא סיפר להם את הסיפור הנ"ל - מי בקש מכם לקרוא את המודעות - לגבי גזר דין מות לתלמידיו! הם כ"כ התפעלו עד שזרקו את מכתב האזהרה לאשפה. ובאמת לא קרה להם כלום שנים ע"ג שנים. אני מכיר עוד המון נסים כאלה בענייני רפואות ומשפטים וכו' וכו'. מי שמתחזק בבטחון ואינו מפחד רואה נסים

וישועות. *לפעמים האדם צריך שעות ע"ג שעות של לימוד המוסר כדי להתחזק, ולהרגע. ולפעמים שיחה אחת עם בעל בטחון או גערה אחת מרבו ("מה אתה מפחד - תבטח בד'!") יכול להפוך אותו לבוטח בד' ולהביא את הישועה. *סיפור ששמעתי מנכדו של אחד מתלמידיו הגדולים של הסבא מנובהרדוק. בין מלחמת העולם הראשונה לשנייה, היו מלחמות אזרחים רבות ומהומות ברחובות. הרבה עיירות נחרבו כליל. אבל נובהרדוק? הם היו בעולם שלהם! והישיבות המשיכו כרגיל. בישיבה אחת של 50 בחורים, הראש ישיבה היה צריך לעזוב, והם המשיכו ללמוד בשבת עם אור דלוק בביהמ"ד (שזה סכנה גדולה בשבילם). לאחר שבת היה צריך הכרעה אם להמשיך או לא. ראש החבורה הכריע להמשיך ללמוד עם בטחון. רק אחרי שסגרו את הגמרות לאכול מלוח מלכה פרצו הגוים לבפנים. החייל הראשי הוציא רובה ואמר שיהרוג אותם. ראש החבורה אמר בבטחון - "אין לך שום שליטה עלינו - יש בעה"ב לעולם!". הגוים צחקו עליהם ואמרו להם לצאת ליער. הם לקחו את הגמרות והתפילין עם בטחון שיהיה בסדר וימשיכו ללמוד. בדרך ליער ראה אותם מפקד עליון רוסי שהיה לו לב לאנשים שומרי דת. הוא שאל עליהם, ואז פתאום צוה שכל החיילים ילכו והוא עצמו יטפל בהם. הוא לקח אותם אליו ושמר עליהם במשך כל התקופה הנוראה.

*אני מכיר אברך שהיה צריך לעבור את הגבול ולא היה לו ויזה. הראש ישיבה אמר לו שיחשוב כל הזמן "אין עוד מלבדו!" הוא הגיע לגבול וכל המחשבים הפסיקו לעבוד, והשוטרים אמרו לו לעבור בלי לבדוק שום דבר.

בטחון באמת עובד!

קו 'עמודיה שבעה' 0733-587-587

שיעורים ע"פ דרכו של הרה"ג ר' אברהם גניחובסקי זצ"ל בהנהגת הבית, בספר 'עמודיה שבעה', ברוח העלון

שמעו ותחי נפשכם
לשמיעת שיעורי
הרה"צ יהודה מנדל שליט"א
בקו 'השגחה פרטית'
02-3011300
או בקו הישיר: 02-3011906

להארות והערות:
050-4154557
לקבלת הגליון במייל
X7100100@
GMAIL.COM

נהנית מהגליון?
לתרומות:

בירושלים: 0504199693
בית שמש: (הר"ר יצחק לב ארי הי"ו) 0504121613
בני ברק וקר"ס: 0504154557
לאמריקה: +13478604298